

800
Poštnina plačana v gotovini.

Cena 2.50 Din.

9
DRAMA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1934/35

VIHAR V KOZARCU

Premijera 12. januarja 1935

IZNAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK: CIRIL DEBEVEC

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 12. januarja 1935

Z vero in zaupanjem proti krizi

Svet je v krizi, družba je v krizi, kultura je v krizi. Vse današnje življenje je v senci tesnobe in nezaupanja. Živimo v hudem stoletju, v katerem ni radosti, ne miru, ne ravnovesja, ne sreče. V stoletju, v katerem je skorajda nemoralno imeti premoženje, ker trpijo milijoni pomanjkanje. Svet je simfonija tesnobe. V njem ni niti enega razreda, ki bi se čutil zadovoljnega in mirnega. Meščanski razred je ogrožen, velika večina se proletarizira. Delavski razred je v mrzličnem nemiru. Kriza je v vsem. Pozna se tudi v gledališču.

Nedavno smo govorili o smislu krize. To je razpadanje starih vrednot in izmenjavanje življenjskih in duhovnih vsebin. V teh težkih časih političnih, gospodarskih in duhovnih preobratov je osnovna zapoved: čvrstost. Krize ni treba zavijati v mistiko. To je čisto prirodni proces bolanega sveta, ki ima groznico, ker se v njem preobrača celotna struktura družabnega, pravnega in moralnega reda. V takih časih mora tudi umetnost neobhodno ubrati nova pota. Posebno pa v gledališču. Gledališče je bilo vedno moralna ustanova svojega časa. V trenutkih duhovnega in političnega prevrata mora biti to tem bolj. V mirnih časih se spreminja gledališče prav pogosto v zabavno podjetje za zadovoljne ljudi. Toda v stoletju tako velikih nemirov in tako velike bede umetnost kot luksuz nima nobene upravičenosti. Doba trpljenja in stiske zahteva novo umetnost. In tudi novo gledališče. Ne pa prazne zabave. Ne vesele poskočnosti. Temveč gledališče, ki zna sicer rušiti stare duhovne temelje, ki zna ostro zasmehovati, drzno napadati moralne sence časa, ki pa zna prav tako polagati tudi nove temelje za novi svet in novo življenje. Gledališče ima v dobi krize eno veliko dolžnost: postaviti vprašanja in nanja odgovarjati. Kajti v tako nevarnih časih se ljudje strastno vprašujejo in prav tako strastno iščejo odgovora. Gledališče mora zrealiti dobo in iskati izhodišča iz duhovne, politične in nravsvene krize. Čim bolj je gledališče aktualno, tem boljše je. V kolikor je gledališče ostrejšše, neusmiljenejšše, pravičnejše in pogumnejše, v toliko je tudi boljše. V današnjih časih se mora človek uveljavljati izcela, z vso svojo po-

¹ Po uvodniku »Nár. Divadla« R X, č. 4.

membnostjo in odločnostjo. Ne sme se zastirati, ne sme se relativistično igrati. Gledališče mora probleme postavljati in jih reševati, ne sme se pa z njimi igrati. Tam, kjer se vdirajo strehe, kjer je potres, kjer divjajo nevihte, tam estetska krasnoslovljenja in luksuzna poigravanja nimajo prav nobenega smisla. V takih časih se gledališče ne sme prostituirati s ceneno zabavo in družabno konverzациjo. V takih časih mora učinkovati gledališče kot ostra ločnica in pozitivna zgradba novega sveta. V Parizu so ustanovili novo metafizično gledališče, pri katerem govori eden izmed podjetnikov o krutem gledališču kot izhodišču iz sedanje krize gledališča cenene družabne zabave. Pa tudi drugod je čutiti v svetovnem gledališču velik prevrat: narasla je važnost, trdovratnost iskanja in sila izraza.

Po vojni je zajel svetovno kulturo val ohromelosti. Pokvaril je tudi gledališče. Govorilo se je o ljudskosti, o civilizizmu, o gledališču tišine itd. Vendar se je v vsem tem očitovala samo utrujenost. Danes pa živimo v dobi, ko utrujenost, ohromelost, duhovna omahljivost in lenost v kulturi niso upravičene. Svet je v krizi. In zato potrebuje budnih ljudi, ki so fanatiki, ki verjamejo v idejo, ki se zanje borijo, ki se rujejo s problemom za novo zgradbo sveta in družbe. Tudi gledališče prehaja v dobo stopnjevanega duhovnega fanatizma. Pesniški fanatiki, igralski in režiserski fanatiki imajo danes pravico, da se uveljavijo. Današnje gledališče hoče tekmovanja, borbe, napada. Mir in idila so v današnjem gledališču anahronizem.

Toda pri tem je potrebno, da gremo naprej s polnim zaupanjem v svojo moč in razvoj. Za borbo proti krizi so potrebni: duhovni pogum, značajnost, zaupanje in vrednost.

»Gledališče, ki ga zapustijo dobri duhovi, je najbolj žalostna obrt, najbolj klaverna prostitucija.« M. Reinhardt.

Fr. L.:

Bruno Frank: „Vihar v kozarcu“

Najlepša lastnost vsake komedije bodi domača prijaznost, dobrodušna okroglost in, za božjo voljo, ne preveč satire ali celo podčrtane morale. Poslednje ima sicer sleherna dobra komedija, toda tisti avtor je pravo pogodil, kateri ne vsiljuje vsega tega preveč: nakaže natančno, ne reče pa nič, vsi vemo, kam meri, on pa se samo nemo smeje za zastorjem.

Bruno Frank, ki ga sodobni nemški odri prav z uspehom igrajo, je do dobrega pogodil vse tisto, kar smo zgoraj povedali.

Pri predstavi se Vam bo morda zdelo, da jo je v prvih dveh dejanjih ubral v preveliko resnost. Samo navidezno! Dasi bi marsikateri pisatelj po takih dveh prvih dejanjih, kakršni sta se iz vrstne posrečili našemu avtorju, naravno krenil v tragiko pri tretjem dejanju in bi se iz nje ne izkopal več — zakaj preveč je nepo-

sredno umljiva in zapeljiva preveč — se naš avtor bravurno otrese vseh teh pomislekov in s krepko zdravo humornostjo plane na dan in z neprisiljenim smehom, ki nam mora biti simpatičen.

Moj Bog — tretji akt komedije!

To je huda zadeva, skrita čer, na kateri se je prečesto razbila komedija marsikateremu našemu komediografu, no pa tujim tudi. Pri trodejanskih komedijah doživljamo le prevečkrat, da je imel avtor snov, prave komedijske snovi komaj bore za eno dejanje. In saj vemo, kako se potem taki stvari streže: v drugem dejanju ponavlja isto snov z novimi domisleki (občinstvo je že uganilo, da se nič več ne dogaja) in zdaj pride pa porazna strahota tretjega dejanja! To se pravi: nič. Kako ta nič naslikati, ga spraviti v besede, kako s tem ničem natrpati oder vsaj za pol ure!

Iz skušnje nam je znano, kako samozavesten in zdravo-srečen je komediograf, ki ima že dve dejanji v žepu. Pa ga srečaš čez mesec in kaj:

»No in tretje dejanje?«

Najbolj preizkušen traged bi bil pravi začetnik, če bi hotel posneti avtorjev obraz v tem trenutku! Kakor da gleda v brezno pred seboj in si bridko očita:

»Kaj mi je bilo treba raztrobiti, da imam že dve dejanji gotovi!«

Kakor vemo, je tak avtor le redkokdaj porodil tretje dejanje, ki pa je bilo po navadi šibkega zdravja in ni dolgo živelo.

Da končamo svoje misli o gradbi tretjega dejanja: nam se te misli nehotе porajajo ravno pri pričujoči igri. Hvala Bogu, spet enkrat avtor, ki je vedel, kaj bodi pri komediji tretje dejanje.

Da je igra slovstvene vrednosti, polna fines, ki spominjajo na mlade povojne francoske avtorje, govori samo za njeno upravičenost, še bolj pa dejstvo, da je dejanje ves čas zanimivo in da boste razplet le težko uganili: zato, ker vas bo trenutni dialog bolj zanimal, kakor da bi mislili na konec.

*

Poslušajmo avtorja:

Vsaka država tako dolgo razglašala, da je velesila, da ji končno svet verjame, da je. In potem zares postane velesila.

Za moške je tudi moda, kakor je moda za obleke. In če mož ne živi po njenih predpisih, mu vse skupaj nič ne pomaga — pa naj še toliko razume.

*

— Ta majhna ostrost pač ni zaslužila takega napada.

»Majhnih ostrosti ni.«

*

Ženske smo pač zato na svetu, da izgladimo, kar so naši možje zakrivali v službi.

*

— In kako ravna mož?

»Mož udari.«

— Tudi, če pri tem rani sebe?

»Ravno tedaj.«

— Kaj se to pravi?

»Da so nekatere stvari le takrat dovoljene, če jih plačamo.«

— — — — —

— Saj ste opasni!

»Opasen je visok uradnik, ki nima srca.«

*

»Takrat sem se zaklel, da bom takoj skočil na pomoč, vedno, da bom udaril, vedno, brez obzira, brez vsakega obzira in da se ne bom nikoli bal.«

— In se niste nikoli bali?

»Tisočkrat. Vselej. Človek je velika reva. Nimam dovolj poguma. Najprej zavpije v meni: 'Udari!' takoj nato pa: 'Kaj te pa to briga?' Toda tega poslednjega ne smemo poslušati. Ker imamo potem vedno tako klavern občutek.

*

»Ena sama besedica, en sam migljaj bi zadostoval in bilo bi ji (Voglovi) pomagano. Toda g. dr. Thossu se kaj takega kratkomalo ne ljubi. Briga se on za gospo in njeno nezgodo! Prišla je k njemu. ga prosila, on pa jo vrže meni nič tebi nič čez prag. Toda nocoj bo na svojem shodu mlatil tiste socialne fraze in govorančil o človekoljubnih čuvstvih in osem dni nato bo župan našega mesta. Za to ni sposoben!«

*

Poudariti pa moram način, kako si avtor v izvestnem primeru zdravo in enostavno predstavlja rešitev vseh tistih tajinstvenih in za navadnega človeka sploh nedostopnih političnih in socialnih problemov, ki jih je polna vsa naša razburkana povojna javnost. Koliko podobnih »Viharjev« smo že doživeli!

In končno vendar vidimo, da je navadno treba samo Aleksandra Makedonskega, ki udari z mečem po gordijskem vozlu.

Ostalo boste pa itak sami videli. Omenjamo še, da tistega, ki povzroči ves ta »vihar v kozarcu« — ni na gledališkem lepaku...

In pa, da je v igri mnogo lajanja in — Bog nas varuj! — žvižganja tudi. Prosimo Vas, da ne posežete vmes!

Saj smo komedijo naštudirali samo za to, da bi se Vi — prav prisrčno zabavali!

Prihodnji dramski spored

Tekom prihodnjega tedna bo premiera drame »Siromakovo jagnje«, ki jo je pisal znani nemški pisatelj Stefan Zweig. Drama prikazuje z mojstrsko psihološko osvetljavo socialni in etični problem v razmerju pravice in moči. Zgrajena je na znani ljubavni epizodi iz Napoleonovega bivanja v Egiptu. Dejanje se razvija de-

loma v Egiptu, deloma v Parizu za časa prvega konzulata. Glavne vloge igrajo Šaričeva (Bellilota Fourèsova), Levar (lajtnant Fourés) in Debevec (Napoleon). Režijo ima Br. Kreft. V teku februarja pa bodo sledile premiere izvirne Kreftove komedije »Kreature« v pisateljevi režiji in Goldonijeve komedije »Sluga dveh gospodov« v prevodu in režiji C. Debeveca.

Iz lanske sezone pa se ponovi za abonement najuspelejša igra minulega leta Klabundov »Praznik cvetočih češenj« v znani zasedbi in režiji C. Debeveca.

»Jaz verujem v neumrljivost gledališča. Gledališče je najlepše zakotje za vse, ki so svoja otroška leta potajno vtaknili v žep in so z njimi ušli, da se bodo do konca svojega življenja igrali.

Igralska umetnost pa je obenem tudi osvoboditev od konvencionalnega igranja življenja: zakaj glavna naloga igralca ni pretvarjanje, temveč razkrivanje. Mi znamo danes preko oceana leteti, aa znamo slišati in videti. Pot do nas samih in do naših bližnjih na nam je dolina kot zvezde. Igralec je na tej poti. S pesnikovo lučjo stopa v še neraziskane prepade človeške duševnosti; svoje lastne duševnosti, da se tam tajinstveno spremeni in se v rokah, očeh in ustih ves poln čudežev znova objavi. Igralec je podoben in podobna obenem: to je človek, ki stoji na skrajni meji resničnosti in sanj in ki stoji z obema nogama v obeh kraljestvih.«

M. Reinhardt.

Fr. L.:

Razgovori

I.

»Končno ste zopet doma. Veseli smo vas, saj ne prihajate iz tujine nikoli praznih rok; od bogate prenasočene kulture, ki ste jo z veliko žlico zajemali na tujem, bo tudi nam odpadel kak drobec. Po vsakem svojem potovanju ste se oglasili v javnosti in primerjali naše malenkosti z velikimi stvarmi zunaj v velikem svetu.«

— Verjemite mi, da delam to samo z najboljšim namenom. Nekaj je vendar velikega v tujini, nekaj, kar ti poplača trud in napor: tam gledaš vse naravnost, brez pobarvanih očal obzirov in lahko imenuješ vsako stvar, kakor ji gre. Doma pa? Kako pravi že pokojni Faust? »Kdo dete sme z imenom pravim zvati?!«

»Da. Domovina. Megla. — Kako ste že zadnjič rekli, ko ste se vrnili po dolgem spet v naše mestece? Nekaj ste rekli o gledališču.«

— Rekel sem, da šele sedaj vem, da imamo pri nas dobro gledališče. Tega poprej nisem vedel. Opazil sem tudi, da imate za dobro igro in pravilno igrano predstavo še vedno dovolj občinstva. Pri dobrih predstavah tudi v tujini ni poznati krize. Jaz sicer to besedo sovražim. Kdor se po vojni ni precej znašel v novih razmerah, je

takoj zakričal: »Križa!« Križa je vendar stara kakor človeštvo. Najhujša križa in edina križa je povsod ena in ista: nesposobnost in neskladnost z duhom časa.

»Torej mislite, da se nam krize ni bati?«

— Narobe. Gledališču se krize ni bati. V najhujši krizi se nahaja sedaj kino. Zunaj v velikem svetu se o tem mnogo piše. Rusa Ilijo Ehrenburga ste gotovo tudi čitali. Toda pri vas so kina še vedno obiskana.

»No, da. Poceni, brez pavze, temá in vedno kaj novega.«

— Saj to je tisto! Dokler ne boste znašli ljudskega gledališča za maso in z malimi cenami, ne bo nič. Saj je vaše gledališče samo za gospodo.

»To pa ne. Za srednje sloje, predvsem uradništvo in inteligenco. Gospoda in bogatejši narodni krogi, posebno pa tisti, ki ob vsaki priliki javkajo, kaj bo z ubogim narodom, tisti — hodijo samo v kino.«

— Najbrže je tem narodnjakom še vedno žal za nemščino. Zadnjič sem čital v tujini, da je na javnem shodu trdil odličen slovenski kulturni delavec in obenem visok državni uradnik, da ima vaše mestece tri nemška gledališča. V svobodni narodni državi! Zdaj, ko vidim, da se vsak dān igrajo pri vas po trije nemški filmi, ga razumem, zakaj se je razburjal. Meni razmere niso tako znane kakor vam. Gotovo ima ta kina v rokah kaka nemška denarna družba.

»To pa ne. Sami naši odličnjaki in vzorni narodnjaki.«

— To pa pravite komu drugemu! To bi ne bilo mogoče nikjer drugje na svetu.

»Seveda ne, kaj hočemo! Sprva smo se zgražali in godrnjali, končno smo se naveličali in rekli tisto našo staro krilatico: Saj je vse eno!

— Saj je vse eno! Poznam besedo. Toda tako ne govori noben narod na svetu. — Nekaj pa le ne razumem. Vaša narodna telovadno-kulturna društva, ki so bila nekoč zibelka slovenske dramatike, igrajo zadnje čase prav malo. Tista, ki so igrala največ, so bila razpuščena. Pač pa predvajajo ta narodna telovadno-kulturna društva zgolj le nemški film. Vam, ki živite neprestano v tej megli, se morda ne zdi to nič posebnega. Toda meni se je zagabilo, ko sem se pripeljal iz tujine in sem čital lepak na nekem gorenjskem kolo-dvoru: »Danes zvočni film v nemškem jeziku.« Kaj bi rekla k temu Tyrš in Fügner!

»No, nikarte no! Prav treba je, da nas kdo sliši! Še preden se zaveš, si narodni odpadnik.«

— Takih litanij se pa mi iz tujine ne ustrašimo. To je babbav za prvo gimnazijo, ne, za prvi razred ljudske šole! Da vam povem še enkrat, kaj mislim o nemškem filmu. To je pri vas del časopisja že nekoč zastoj razglašal gluhim ušesom... Zlagani pomp in luksuz, kakršen v resnici ne obstoja, lahka pot do denarja, svatba z grofom in sijajna poroka, torej stvari, ki jih v življenju ni. In da nam slikajo to naglo pot do denarja za tako lahko in samo po sebi umljivo

— to je naravnost opasna, pogubna in nemoralna stran kina. Zato pa nismo videli še nobenega ruskega filma, ki jih prestolnica predvaja. Poplava nemškega uspavalnega kiča je pri nas dosegla take meje, da se ne moreta uveljaviti niti francoski niti češki umetniški film. Da so naši domači filmski proizvodi pod vsako kritiko, je gotovo v interesu nemške filmske industrije in tistih naših odličnih narodnjakov, ki imajo dobiček od nje.

— Človeka je strah pri misli, da se zadnjih petnajst let nismo nikamor dvignili.

»Sami doma tega niti ne opazite. Ne samo, da se niste v ničemer dvignili. V tej žalostni megli in nemškem kiču boste zaspali in si žvižgali lepo uspavanko: »Slovenec sem in to mi je dovolj...«

»Kakšen človek je prav za prav kritik, o tem vlada danes v najširših krogih najbolj dalekosežna nejasnost. Kritik ni niti reporter, ki poroča o novostih na umetnostnem polju — ni niti učenjak, ki priobčuje kritične studije o umetnini — niti lirčni pesnik druge vrste, ki uganja poezije in konfesije o priliki umetnostnega doživetja — najmanj pa je šolmašter, ki vidi pravi smisel življenja edinole v tem, da obesi vsakemu izvršenemu delu cenzuro: dobro, zadostno, ali pomanjkljivo! Kritik — nujno zelo pozna pojava v kulturni zgodovini, toda v teku zadnjih stoletij vendarle že z vrsto polnovrednih genialnih eksemplarov zastopan — je človek, ki doživlja umetnino z isto prvotno silo kakor umetnik narurne dogodke in ki svojestransko prav tako z duhovno-analitično močjo umetnino v njene sestavne življenske dele razkraja kakor jih umetnik s svojo sintetično čutno močjo v umetnino spreminja.«

J. Bab.

Pregled dramskega dela do novega leta 1935

Od začetka sezone pa do Novega leta je uprizorilo dramsko gledališče naslednje novosti: 1. Edmond Rostand: »Orliček« (režija: prof. O. Šest). 2. Olga Scheinpflugova: »Gugalinica« (rež.: M. Skrbinšek). 3. Marcel Achard: »Migo, dekleta z Montmartra« (rež.: prof. O. Šest). 4. Ivan Cankar: »Hlapeci« (rež.: C. Debevec). 5. Avgust Strindberg: »Velika noč« (rež.: C. Debevec). 6. Branislav Nušić: »Žalujoci ostali« (rež. Br. Kreft). 7. Viljem Raort: »Waterloo« (rež.: Br. Kreft). 8. Anton Linhart: »Matiček se ženi« (gost-režiser: dr. Br. Gavella).

Razen tega je Drama ponovila in deloma obnovila nekaj posebno uspelih del iz prejšnjih sezon in sicer: 1. Dostojevski-Debevec: »Bratje Karamazovi« (rež.: Debevec). 2. Pavel Golia: »Kulturna prireditel v Črni mlaki« (rež.: prof. Šest). 3. Charles Dickens: »Cvrček za pečjoc«. 4. Klabund: »Praznik cvetočih češenj« (rež. Debe-

vec) ter Golijevi mladinski igri 1. »Peterčkove poslednje sanje« (rež.: prof. Šest), 2. »Jurček« (rež.: Debevec).

Gledališki razgled

Fr. Wollmann, profesor Masarykovega vseučilišča v Brnu in znani primerjalni književni zgodovinar, ki je napisal tudi več razprav o jugoslovanskem gledališču in drami, je spisal dramo »Ladjičica na morju«, ki jo bodo igrali te dni v Brnu. V drami slika razmerje posameznika do množice: kako vesla in krmari močan poedinec na ladjici življenja, ki jo premetavajo valovi političnih, rasnih in socialnih strasti.

Ruska dramska družina se je ustanovila v Parizu, skoro samo iz članov »Praške družine Hudožestvenikov«. V njej sodelujejo poleg slavne članice carskega Aleksandrinskega gledališča v Petrogradu E. N. Roščine-Jusarove in M. A. Čehova še ti-le »Pražani«, ki so tudi pri nas še v najlepšem spominu: Grečova, Križanovskaja, Pavlov, Hmara in še nekateri nadarjeni igralci ruskih izseljencev. Družina bo najprej gostovala na Nizozemskem, nato pa pojde na daljše gostovanje po Severni Ameriki.

Shakespeare v japonščini. Profesor tokijskega vseučilišča dr. Yuzo Cuboici je prevedel v japonščino vsa Shakespearejeva dela, ki so izšla v 40 zvezkih. Prevajal ga je skoro petdeset let. Obenem je ustanovil tudi majhen muzej, ki naj služi studiju o slavnem dramatik. Po njegovi zaslugi slavi ves Nippon vsako leto svoj »Shakespearejev dan«. Ker so Shakespearejeve knjige na Japonskem zelo poceni, so zelo razširjene med narodom.

Jubilej Tairova. A Tairov, slavni ruski režiser, slavi 20letnico svojega umetniškega dela. Ruska vlada bo proslavila ta jubilej s festivalom, ki bo trajal 12 dni. Tairov je ravnokar imel velik uspeh z režijo »Noči v Egiptu«. To režijo je pripravljajl dve leti. V tem delu je zliil v eno: »Antonij in Kleopatra« (Shakespeare), »Cezar in Kleopatra« (Shaw) in »Egiptske noči« (Puškin).

Shakespeare v Rusiji. Dva leningrajska in trije moskviški odri pripravljajo istočasno »Othela«, »Kralja Leara«, »Antonij in Kleopatra«, »Richarda III.«, »Romea in Julijoc.

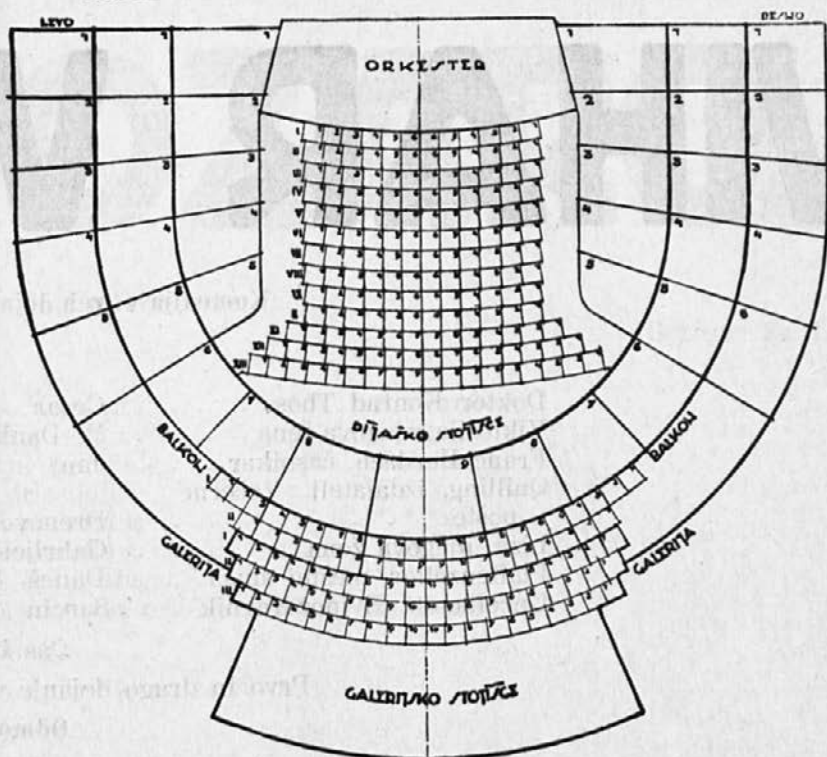
Nova ruska opera v Belgradu. Oder »Ruskega Doma« v Belgradu bo izvajal v kratkem zgodovinsko opero »Jaroslav, kenz Galicki«, ki jo je zložil mladi ruski emigrant N. N. Vasiljev.

Gorkega »Mater« bodo igrali v Parizu. Prevel jo je z avtorjevim dovoljenjem Viktor Margueritte.

»Tovariš«, znana Devalova komedija, se je igrala v Parizu 14 mesecev neprestano. Zdaj so jo vzeli z repertoarja, ker so žli igralci v druge angažmaje.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavniki: Oton Župančič. Urednik: Ciril Debevec. Za upravo: Karel Mahkota. Tiškarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V DRAMI

KOLINSKA
CIKORIJA

je naš

pravi

domači
izdelek!

VIHAR V KOZARCU

Komedija v treh dejanjih. Bruno Frank. Poslovenil Fr. L.

Režiser: Fr. Lipah.

Doktor Konrad Thoss Cesar
Viktorija, njegova žena M. Danilova
Franc Burdach, časnikar Jan
Quilling, izdajatelj »Večerne
pošte« Drenovec
Liza, njegova žena Gabrijelčičeva
Pfaffenzeller, mestni sluga Daneš
Unzelmann, živinozdravnik Sanein

Gospa Voglova P. Juvanova
Sodnik Jerman
Državni pravdnik Potokar
Prvi prisednik * * *
Drugi prisednik * * *
Prvi sodni sluga Plut
Drugi sodni sluga * * *
Betka, sobarica pri Thossovih S. Danilova

Čas in kraj
Prvo in drugo dejanje v stanovanju dr. Thossa. Tretje na sodišču.
Odmor samostojnega dejanja.

Scenograf
Plašča in jopica iz

Blagajna se odpre ob pol 20.

Netek ob 20.

Konec po 22.

Parter: Sedeži I. vrste Din 28.—
„ II. - III. vrste 26.—
„ IV. - VI. „ 24.—
„ VII. - IX. „ 22.—
„ X. - XI. „ 20.—
„ XII. - XIII. „ 18.—

Lože v parterju (Din 100.—)
„ v I. red (Din 100.—)
„ balkonski (Din 70.—)
„ dodatni ložni (Din 20.—)
„ red (Din 20.—)
„ konaki (Din 15.—)

Balkon: Sedeži I. vrste Din 20.—
„ II. „ 16.—
Galerija: „ I. „ 14.—
„ II. „ 12.—
„ III. „ 10.—
Galerijsko stojišče 2 50
Dijaško stojišče 5.—

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagajni v opernem gledališču od 10. do pol 1. in od 3. do 5. ure.
Predpisana taksa za posrednika je vračunana v cenah.

D

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V OPERI

